

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ἑνηκόσια τρία,
δράσις καὶ φιλοπατία.

Δέκατον κι' ἑννατον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτῶ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὀκτὰ φράγκα καὶ τὸ χέρι.

Μηνὸς 'Οκτωβρῆ δεκά κι' ὀκτῶ
καὶ τὸ μιστὸ μας εἶναι ημερῶν.

'Οκτακόσια δεκάκι, κί
μηνὸς φαίνεται δὴ τρέψι.

**Εἰς τὰ παιδιὰ μου
μὲ τὴν καρδιά μου.**

Τώρα ποὺ φεύγου τὰ πουλιὰ
πᾶτε νὰ κτίσετε φωλιὰ

'στὸ δοξασιμένο τὸ νησί μαρτύρων ἀθανάτων,
ποὺ χίλιακι Δόξαις σκόρπισαν τὰ φωτιστῆράνα των,
με' ἑστὴ φωλιὰ σας νύχρωμαι χαρούμενος κι' ἐγὼ
καὶ νύχρω χέριμα πάντοτε γιὰ νὰ τὴν εὐλογῶ.

'Αγαπημένο μου παιδί, δὲν ξέρεις πὸς μοῦ 'φάνη
σὰν εἶδα 'στὸ κεφάλι σου τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.
Ἐμνήθηκα σὰν σ' ἔπερα μικρὴ 'στὴν ἀγκαλιὰ μου
τὴ 'πάθαιναν 'στὰ χέριμα σου τὰ γένεια, τὰ μαλλιά μου,
πίσσις φοραεὶ ἀνάσκινα μὲ τὸν ἀνασκιμὸ σου,
τὴ κουδουνίστραϊς ἔλλοστε 'περνοῦσα 'στὸ λακμὸ σου,
καὶ τώρα— κλακίω καὶ γελοῦ— νυφοῦλα μὲ καρμάρι
κιντὰ 'στ' ἀγαπημένο σου τῆς Κρήτης παλληκαρί.

Πάντα ν' ἀνθοῦν ἀμάραντα τὰ στεφάνια τοῦ γάμου,
κι' ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδιμα μου σὰς εὐχομαι, παιδιὰ μου,
καθ' εὐτυχίαν καὶ χαρὰ, ποὺ κάνει τῆς ψυχῆς
τὴ φέλιαν τὴν 'ψυλλότερη κορφή τοῦ 'Φλορεΐτην,
καὶ κι' ἔλκεις ἂν σὰς εὐχθῆθῶ τοῦ κόσμου τῆς εὐχαίς
πάλι θὰ θέλω κατὰ τί γιὰ τὸ 'δικὸ σας σπῆτι.

Πηγαίνετε, δὲν σὰς φιλοῦ,
κυστᾶζω μόνον τὸ γελῶ
καὶ σὰς φωνάζω: 'στὸ καλὸ.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

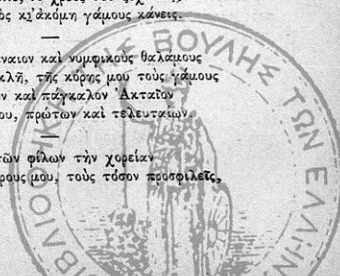
Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές παρακαλῶ τί γίνεσαι, βρέ τέρας,
μέσα σὲ τῶσον σοφάρια τοῦ κράτους μας ἡμέρας;
Δὲν βλέπεις, βρέ, πὸς ἄρχισαν τὰ νέα πρωτοβούρδια,
πὸς τὰ χλωρὰ ζεραίνονται
καὶ τὰ ξερὰ μαραίνονται,
καὶ μέσα 'στὸ καλύβι τῆς ζαρένιας κάθε φτώχεια;

Φθινόπωρον ἐμύρισε
καὶ σὺ 'στὸν Φεληρέα,
κι' ἀπὸ τοὺς γάμους 'γύρισε
τοῦ Πρίγκηπος 'Ανδρέα

ὁ σεβαστὸς Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπισίης,
ὁ κόσμος ὅλος καρτερεῖ παντοῦ μεταρρυθμίσεις,
καὶ μόνον σὺ, ζωντόβολο, τὸ χρεὸς σου ξεχάσεις,
κι' ἀκόμη μένεις πεθερὸς κι' ἀκόμη γάμου κάνεις.

Φ. — Ἰννησα τὸν ἡμέριον καὶ νυμφικὸς θλακίμους
κι' ἐτέλεσα, βρέ Περικλή, τῆς κῆρας μοῦ τοὺς γάμους
σ' ἐκεῖνον τὸ πολύχρυσον καὶ πάγκαλον 'Ακταῖον
μετὰ τῶν ἡμετέρων μου, πρώτων καὶ τελευταίων.

'Ἐφίλησα θερμότερα τῶν φίλων τὴν χορεία
κι' ὅλους τοὺς συμπεθερὸς μου, τοὺς τῶσον πεισιπαιεῖς,

καὶ χάρις ἑσῶ κομματῶ μου τὴν μεγαλοδωρίαν
ἐπέκραξεν γὰρ πλοῦσιος καὶ πρῶτος περὶ κληῖς.

Ἰδὼν ἡμέρας ἀγαθὰς
καὶ συγκινήσεις ὑποστὰς
πατρὸς καὶ πενθεροῦ,
καθ' ἕλα σοδοκροῦ.

Καὶ λησμονήσας πρὸς στιγμήν εἰς τὴν χάριν τοῦ γάμου
τὸ νέον διαζύγιον τοῦ Ράλλη καὶ τοῦ γέροντος,
τοὺς φίλους μου συζητήτας καὶ σὲν, Ρωμαγαγῶ μου,
ποῦ κρίνεις ἐυφραδέστερος, κενὸς ἐυφραδέστερου.

Τὰς συζητήσεις πρὸς κενὸν ἀρήσας τῆς συγκλήσεως,
καὶ τὸν παπποῦ τὸν λέοντα,
τὸν περὶ δικλῦσεως
ἠρωϊκῶς πακλιόντα.

Ποσῶς μὴ δίδων προσοχὴν
εἰς τὴν κατάστασιν ἡμῶν,
καὶ ἄτην ραγδαίαν τὴν βροχὴν
τῶν σκέψεων καὶ τῶν γυναιῶν.

Γὰρ γάμων προσκλητήσας καὶ γὰρ κομφέτι τρέχων
καὶ δόλου μὴ προσέχων
εἰς ὁμιλίαις ὑπουργῶν, εἰς μίαν καὶ ἄλλαν στρουγγῶν,
καὶ εἰς συνεντεύξεις σοδοκῶ μετὰ τῆς Μῆς τῆς Δούγκης,
ποῦ ἑστῶν ἰσοτερῶν μας τὸ τῶσον μεγαλεῶν
θὰ κτίσῃ καθὼς ἔμαχθη γοροδιδοκαλεῶν,
καὶ ἄτους παρόντας τοὺς κενούς
φκντάσου τί χάρις μας!
καὶ τοὺς ἀρχαίους τοὺς γορούς
θὰ μάθουν τάντεραις μας.

Βλέπων τῆς Δούγκης ὁ χορὸς πῶς δόλου δὲν ἀπῆξει
πρὸς τὰς περούσας δράσεις,
βλέπων πῶς καὶ τοῦ Κόντε μας τὸ προσπιλὸς κοπῶν
τελεῖ-συνεδριάζει,
καὶ ἐπιθυμοῦν τὰ μέλλετα δημοσίον φωνῆ
κατὰ τοῦ Μήττου τοῦ ξανθοῦ πολλὰ βυσσοδομεῖ.

Βλέπων πῶς ὁ Θεοτόκος εἰς τῶρας δικιμέναι
ἑστῆς Κενόρας τὸ νησί,
καὶ ποθοῦν τὴν ἀρετὴν τοῦ τόσου φίλου πεινκαμένου,
καὶ τὸν κεντερεῖς καὶ σὺ.

Βλέπων πῶς καὶ κενὸς δὲν ἔλαβε γὰρ νὰ δώσῃ τί θὰ γίνῃ,
καὶ ἂν ὁ Ράλλης τῆ συνάσει τοῦ κυρίου Σκαρπινάτου
διγῶς ἄρους ἢ καὶ μὴ ἄρους ἑστῆν Ἀρχὴν θὰ δικιμένην
πρὸς κατὰπληξιν καὶ πεισμα τοῦ κυρίου Κορδονάτου.

Βλέπων τόσους φιλοδόξους
καὶ τὸν Μήττου νὰ θυμῶν
καὶ νὰ ἀπαλῆ σπύγγον ἔξους
νὰ ποτιῆ τὸ Κορδόνι,
καὶ τὸν γέρο Κορδονάτην,
πρῶτον φίλον ἐν σάνιδι.

Βλέπων τὴν γλώσσων κενῶν νὰ ῥέπῃ πρὸς τὸ λέγειν,
ἀλλ' ὅμως μὴ παρακρῆν εἰς τῆς Βουλῆς τὴν στέγην
σημακίαν κενκῆτισσαν, σημεῖον ἐργασίας
καὶ ἐσπερινῆς θυσίας.

Βλέπων κενὰς τὰς ἔδρας τοσοῦτων ἐμβροντήτων,
βλέπων καὶ τὴν ἀγίαν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων
ἐρωτικῶς κλεισμένην
καὶ μὴ συγκαλυμμένην
ἢ δικλυμένην.

Προσμένων ἐκ τῶν ἔξω καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ φθάσῃ
καὶ νὰ μὲς ἡσυχάσῃ
μ' ἐκεῖν ποῦ θὰ κρίνῃ, μ' ἐκεῖν ποῦ θὰ πῆ,
διγῶς νὰ γίνῃ πάλι κρίσις καὶ ἀκτροπή.
γὰρ εἰκὴ καὶ ἄτροπή.

Βλέπων πῶς καὶ σπαθοφόροι μεθυμένοι μὲ χάσις
τρέχων ἄτας ὁδοῦς φρονήσις
καὶ κτυποῦν παντοῦ ζυφῆσις,
νὰ καὶ ἐκεῖνοι, νὰ καὶ σῆς.

Βλέπων ἦρας σκακίους
καὶ ἀληθῶς ἀρεμακίους
κακωτέρους καὶ ἀνωτέρους νὰ σπαθίζων ἄνευ φόδου,
καὶ νὰ θοκάωνται μ' αὐτοὺς
αλυσίδας τοῦ Κρουσάτου,
ποῦ μὲς φέρων κοπετοῦς.

Βλέπων πάλιν δακρυμένους
καὶ κατασπινινημένους
ποσπ τὸμα, ποσπ μόνος,
καὶ τί θοίκαμος καὶ νεκος
γάνει' εἶδη μὲς ἀδικίος.

Βλέπων τόση γενικιότης καθὲ σῆθος νὰ πυρῶν
τῶν εἶδη τῶν πολεμάχων καὶ σπαθῶν ἀκούων κτύπων,
βλέπων καὶ τὸν ἀνοριάντα τοῦ παλινοῦ Κολοκοτρώνη
πότε ἑστῆν Βουλὴν σπινεμένον, πότε ἑστῶν Μουσῶν τὸν κῆπον.

Βλέπων τῶρα γὰρ χάρις μας καὶ πολλὴ παρηγοριὰ
πῶς θὰ βλέπωμε στὸ μέλλον δύο γέροντος τοῦ Μωρῆ,
τὸν μὲν πρῶτον ἐκ μαρμαῶν καὶ τὸν ἄλλον ἐκ σαρῶν
δικλῦσις μὲς στ' αὐτὰς καὶ νὰ σκαπίζῃ διαρκῶς.

Βλέπων πλοῦτος καταγιγῶν
καὶ τὴν τάλαικον σκαπιδῶ
γοροῦς ἀδυρομένην
εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
καὶ τοῦ Δελτ' ἀκροωμένην
νεκὸς σοδοκῶς προτάσεις,
καὶ ἔγῶν φόδους, Περικλέτου, καὶ μεγάλους καὶ δεινοὺς
γὰρ σάνιδες καὶ γὰρ στάσεις καὶ γὰρ Παιπκαστακίους.

Ἀκούων τόσον κοπετῶν
εἰς τὴν ἀλύτρωτον τὴν γῆν,
καὶ ἀκρωθεῖσαν χειρετῶν
τοῦ Πειραιῶς τὴν ἐκλογίαν.

Βλέπων συντάγματα νεκρῶν, ζυλένε γασομέρη,
νὰ βγίνων ἐκ τῶν ἄφων των ἡμέρας μεσημέρι,

Ὁ Φασούλης κι ἡ Φασούλῃ
ἐν παλαιᾷ περιβολῇ.

καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ μνήματ'
νὰ τρέχουν εἰς τὰ τμήματ'.

Κυττῶν πὺς ἐσάστισαν κι' ὁ Κέρβερος κι' ὁ Πλούτων
μὲ πεθαμμένον δημοτῶν κρυφίαις δραπετεύσει,
πιστεύων εἰς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοσούτων,
ποῦ πρέπει, Περικλέτο μου, καὶ σὺ νὰ τὴν πιστεύσης.

Βλέπων πὺς νέαις ἐκλογῆς
ζωὴ θά μᾶς κινήσῃ,
καὶ τῆς λευτοκάρδου γῆς
τὸν ὕπνον θ' ἀφουπνίσῃ.

Βλέπων τὴν ἐξάλλον χαρὰν κάθε Ρωμοῦ σκεπτάδου
καὶ πὺς τοὺς δραπετεύσαντας ἀναρᾶνδον ἐξ' Ἄδου
θά τοὺς ἀνακληρώσωμεν,
βρὲ Περικλέτο, πάλιν
μ' ὅσους θά μαχαλιρώσωμεν
στῆς ἐκλογῆς τὴν πάλιν.

Βλέπων ἐκεῖνα, μασκάρᾳ,
κι' ἄλλα τοιαῦτα σοβαρά,
πιδῶ καὶ πάλιν ἑστῶν Ρωμῶν τὸν εὐκνήθ' λειψῶνα
μ' ἀρχαϊκὸν γιτῶνα.

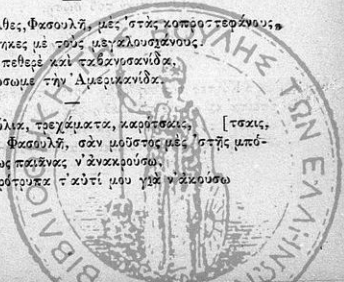
Καὶ μὲ τὸν Μῆτρο χωρετῶ καὶ μὲ τὸν Ντεληγιάννη,
ποῦ τὴν χρυσὴ του τὴν Ραλλοῦ μὲ πείσματ' τὴν σκάνει,
καὶ μὲ φωνὴν διαπασῶν φωνάζω, Περικλέτο:
ὅς ἢ σὺνὶ συνέξουσι Βουλὴ μὴ χωρίζετο.

Καὶ δεξιά κι' ἀριστερὰ
κουφέτ' σβλους ρίχνω,
καὶ πέρα πέρα φανερὰ
τῆς ἀντζικί μου σὲ δείχνω.

Καὶ δίχως κλέτσικις τραγουδοῦ
μὲ νέαις ἁρμονίαις
τὰς βελτιώσεις τὰς ἐδοῦ
καὶ τῆς Μυκεδονίαις.

Π.—Καλῶς μᾶς ἤλθε, Φασούλῃ, μὲ ἑστῶς καποστρεφένους,
πολὴ μεγαλοπιάστικες μὲ τοὺς μεγαλοσιάνους.
Καλῶς μᾶς ἤλθε, πεθερὲ καὶ τὰ ξαννοσάνιδα,
καὶ πάμε ν' ἀντακωσῶμε τὴν Ἀμερικανίδα.

Ἵππουρικὴ συμβούλις, τραγίματ'α, καρύτσικις, [τσικίς,
βράζων τὰ στήθη, Φασούλῃ, σὺν μουστὸς μὲς ἑστῆς μπό-
θῆλω τῆς διαλύσεως παίξινας ν' ἀνακρούσω.
βάζω ἑστῆν κλειδακώτρικα τ' αὐτὴ μου γὰρ ν' ἀκούσω

τὸν κύριο Μερλόπουλο,
μὰ καὶ τὸν Φαρμακόπουλο
καὶ τὸν Μαυρομηχάλη
τὶ λένε μὲ τὸν Ράλλη.

Σὲπαι κ' ἀκούω τὸν ξανθὸ... στοὺς ἄλλους ρητορεύει
καὶ τεσσαρακονθήμερον ἀναβολὴν γυρεύει,
καὶ νὰ θηρίον παρευθὴς ὁ Θεοδωρὸς ἀνήμερον
σὺν τὸν ἀκούη νὰ ζῆτῃ τὴν τεσσαρακονθήμερον.

Ὁ Θεοδωρᾶκης κάθεται 'στὴν ἀρχὴν 'στὸ ποτάμι,
ὁ Θεοδωρᾶκης ὁ παπποῦς δὲν ζερεὶ τί νὰ κάμῃ,
γὰρ τῆς Βουλῆς τὴν σύγκλησιν δὲν θέλει νὰ μιλήσῃ
κ' ἀπὸ τὸν Ράλλην ἀπαίτει νὰ τοῦ τὴν διαλύσῃ,
γὰρ κ' ὁ Ράλλης 'στὰ στενὰ γνωρίζει πὺς εὐρέθη
καὶ τοῦ τὴν υπερχεῖθη.

Τοῦ τῶπε καὶ μὲς 'στὴ Βουλὴ μὲ τρόπο μὰ φορὰ,
τοῦ τῶπε καὶ σὺν 'σῆκωναν μαζὶ τὰ πατερά,
τοῦ τῶπε καὶ 'στῆς Κηρυσσῆς τὸν κῆπο, κουτομὴν,
τοῦ τῶπε καὶ σὺν 'γύρισε μὰ μέρ' ἀπ' τὸ Τυτῶτι.

Τοῦ τῶπε μὰ, τοῦ τῶπε θρῶ, τοῦ τῶπε πέντε δέκα,
μὰ σήμερα, βρὲ Φασουλλῆ, τοῦ κάνει τὸν γκιουλέκα.

Περιμένεται κ' ὁ Κόντες, κ' ὅλοι βεβαϊόουν, βλάμη,
πὺς τὸν Μπῆσο δίχως ἄλλο μελετᾷ νὰ τὸν συνδράμῃ,
πλὴν οἱ φίλοι τοῦ θυμόνουν καὶ τοῦ ψάλλουν πανταχούσκα
καὶ τοῦ λένε: Θεοτόκη, νὰ σοῦ λείψουνε τὰ λούσα,
συλλογίσου, κύρ Γεωργιάνη,
καὶ τὸ κόμμα σου 'λιγάκι.

Μὴ μὰς ρέθης, μὴ μὰς σκάνης,
κ' ἂν δὲν ἔχρῃ σὺ κοιλὰ
τὸν Πρωθυπουργὸ μὴν κόνης
κ' ἄλλη κούταζε δουλεῖα.

Ποία κίνησις καὶ δράσις, ποῦ τῆς πρέπει φίλημα,
ὁ δὲ Ράλλης ὁ καυμένος ἔρισκατε σὲ δίλημα.

Μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα,
Ντεληγιάννης, Κόντες, Στέμμα.

Ν' ἀπολύσῃ τὴν Βουλὴν
γὰρ χαρὰ τοῦ Ντεληγιάννην,
κὼν συμφέρε, Φασουλλῆ,
σαραντάμερο νὰ κἀνῃ :

Κ' ἂν ὁ Κόντες τὸν στηρίζῃ
καὶ βοηθῆταιν τοῦ δῶση,
πλὴν ὁ γέρος θὰ θυμώσῃ
καὶ θὰ τὸν ἀποκηρύξῃ.

Κ' ἂν ὁ Κόντες τὸν συνδράμῃ μόνο 'στὴν ἀρχὴν, παιδιὰ,
κ' ἔπειτα κ' αὐτὸς τοῦ βάλῃ ζαρκιὰν τρικλοποδιὰ;
Τὶ καυμένο τὸ Ραλλᾶκι τυραννιέται κ' ἀπορεὶ
τὶ νὰ κἀνῃ μὲ τὸν Κόντε καὶ μ' αὐτὸν τὸν Θεοδωρῆ.

Τὸ καυμένο τὸ Ραλλᾶκι βασανιέται 'στ' ἀλήθεια,
κ' ὅπως βλέπει, βρὲ κεφάλκα,
νὰ κοιλᾷζουν σὲ τσουκάλκα
κὼν φασούζκα, κὼν ρεβιθίκα,
ἔτσι κ' ὁ ξανθὸς κοιλᾷζει
κ' ὅλο μορφακμοῦς ἀλλάζει.

Μεταξὺ Παπποῦ καὶ Κόντε στέκαται, βρὲ Φασουλλῆ,
καὶ τραβᾷ συλλογιμένους τὸ ξυγούρι τοῦ τοῦ μαλλί.

Φ.—Πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἐπειδὴ μεταβολικὸς
δὲν ἐσκάπτει πολλοῖς,
καὶ γι' αὐτὰ τὰ σφάλματά του καὶ τὰ λάθη τὰ μεγάλα
πρέπει γρήγορα νὰ πέσῃ καὶ νὰ πάρῃ κουντρουβάλα,
καὶ Κυβερνησις νὰ γίνῃ σταθερὰ καὶ μόνιμος
σὲ διορισμοὺς γκακόντων καὶ ρουσπέτρη γόνιμος.

Μὰ δὲν μούπες, Περικλέτο, τί φρονεῖ περὶ Βουλῆς
κ' ὁ σιγὴν μουστακαλλῆς.

Π.—' Ἄλλοτε γι' αὐτὸν σοῦ λέω... τῶρα στάσου νὰ περάσω...
τρέχω τρέχω τῆς κερύσσιας τῶν Συμβούλων νὰ προσφάσω
μὲ Πικουσιῶν ἀτάκι...
βάζα 'πίσω, κροστῶτερ.

Φ.—' Ἐρθεος γεμῶνας πάλι,
ὅπου κρίσεις θὰ μὰς βγάλῃ,
κ' ἡ Ράλλου κλάκα χορεύει
κ' ὁ παπποῦς τῆς μαγειρεύει.

Πάλι τούρτουρας καὶ κρό,
καὶ προσμένουν ἀπ' τὸ Ρίο
τὸν μογγῶ τὸν μουστακατό
γὰρ νὰ βρῆ τὸν Σκαρπινάτο,
νὰ τὰ ποῦν, νὰ τὰ μιλήσουν,
καὶ συμβόλια νὰ κλείσουν.

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
τουρτουρίζουν τὰ κουφάρια,
κ' ἡ Μις Δούγκαν σεργανίζει
μὲ ξεκαλότιστα ποδάρι.

Βάζει φορεσιὰς ἀγαθίας, βάζει πέδιλο μὲ φούντα,
κ' ὅλοι τρέμουν, Περικλέτο, μήπως πάρῃ καμμιὰ ποῦντα.

Π.—' Ἐρθεος γεμῶνας πάλι, κ' ἀρχινῶ τὸ κλωτσσοκούφι,
κ' ἔλα νὰ τῆς φᾶς, μαγκούφῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κοινοτάτα, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμπαραις ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Κεραϊτσάκη τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξίστιον τὴν θῆαν καὶ τέλειον κα' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κ' ἡ κάθε κατασκόλα,
κ' αὐτὸ τὸ διευθίνει καὶ νοσηρὸς κ' ἀρίστος
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ ρεκτής Χρῆστος.